

MARIA JOSEP ESCRIVÀ

Fotografia: Jordi Solà Coll

BIBLIOGRAFIA

POESIA

- Remor alè, 3i4*, València, 1993.
A les palpentas del vidre, Columna, Barcelona, 1998.
Tots els noms de la pena, Edicions de la Guerra, València, 2002.
Flors a casa, Edicions 62, Barcelona, 2007.
Cal·ligrafies al buit, Miquel Plana editor, Olot, 2011 (edició de bibliòfil).
Serena barca, Edicions del Buc, la Pobla de Farnals, 2016.

NARRATIVA BREU

- El curt camí dels anys*, dins *Solstici 6*, Ajuntament de Manises, Manises, 1994.

RELATS EN LLIBRES COL·LECTIUS

- «Companys de viatge», a *10 de 2*, Federació Escola Valenciana, València, 2015.
«La follia de viure», a *Entre dones*, Balandra Edicions, València, 2016.

NARRATIVA INFANTIL I JUVENIL

- Àngels de nata* —amb il·lustracions de Maria Alcaraz Frasset—, Edicions 96, la Pobla Llarga, 2013.

ALTRES

- L'Home del Capell de Palla* (relat inèdit). Narrat en escena a l'espectacle plàstic i musical homònim, estrenat l'abril de 2012 i representat en nombrosos indrets del País Valencià amb el grup Onades, del qual forma part.

TRADUCCIONS DE L'AUTORA

- El codi de la pell* (antologia), de Miren Agur Meabe —a partir del castellà—, col·lecció «Razef» de poesia, Edicions 96, la Pobla Llarga, 2006.
Què és l'amor, sinó...?, de Miren Agur Meabe —a partir del castellà—, Edicions 96, la Pobla Llarga, 2014.

PREMIS LITERARIS

- 1992: Premi de Narrativa Solstici (*El curt camí dels anys*).
1992: Premi de Poesia Senyoriu d'Ausiàs March (*Remor alè*).
1997: Premi de Poesia Marià Manent (*A les palpentas del vidre*).
2007: Premi de Poesia Jocs Florals de Barcelona (*Flors a casa*).

HA ESTAT ANTOLOGADA A:

- Contemporànies* —a cura de Vinyet Panyella—, Institut Català de la Dona, Barcelona, 1999.
Dotze poetes joves valencians —a cura de Francesc Calafat i Marc Granell—, Tàndem edicions, València, 2000.
21 poetes del XXI —a cura d'Ernest Farrés—, Proa, Barcelona, 2001.
Segle 21. Vint-i-una i una poetes per al segle vint-i-u —a cura d'Àlícia Beltran i Pere Perelló—, Centre Cultural Capaltard, Mallorca, 2001.
Imparables. Una antologia, Proa, Barcelona, 2004.

POESIA TRADUÏDA A ALTRES LENGÜES (EN REVISTES O LLIBRES COL·LECTIUS)

- Parlano le donne*, Tullio Pironti editore, Nàpols, 2008. Traducció de Donatella Siviero.
«Una generació imparabile. Un'antologia irrefrenabile: nove poeti catalani», *Poesia*, núm. 196, Roma, juliol-agost de 2004, pàgs. 37-38. A càrrec de Francesco Ardolino.
Light off Water: XXV Catalan Poems, 1978-2002 —Iolanda Pelegrí i Anna Crowe ed.—, Scottish Poetry Library, 2007. Traducció de Christopher Whyte.
L'arbre à paroles, «Poètes catalans», núm. 149, Amay, tardor de 2010. Traducció de Nathalie Bittoun-Debruyne.
Zurgai, «Voz de mujer. Panoràmica de la poesia catalana», Bilbao, juliol de 2004, pàgs. 102-103. Traducció d'Isidre Martínez Marzo.
Quorum, núm. 5-6, Zagreb, 2010, pàgs. 117-120. Traducció de Nikola Vuleti, Anja Brtan, Marijo Lonar i Kristina Mihokovi.

UN MINUT DE SILENCI. A MANERA DE POÈTICA

Quinze de juliol. Viatge amb cotxe fins a Castelló de la Plana. A la Universitat Jaume I m'han convidat a formar part d'una taula redona al voltant de l'edició de poesia. Dedicació intrèpida que se'ns demana de situar «entre la vocació i el risc». Enguegue la ràdio. Des d'anit, les xarxes, els mitjans, s'ocupen en sensacional exclusiva a recrear-se en l'acció terrorista de Niça. Soroll i més soroll, insistència a buscar el detall lacrimogen, superficialitat i banalitat; cap reflexió a fons; la immediata compulsiva del periodisme actual. Aleshores em torna a assaltar el desinterès absolut per tot allò que m'envolta, la mandra còsmica, el desencant envers la humanitat que reitera rutines, que s'adelita a exhibir la bandera de la mediocritat. Per l'auto-via, centenars de cotxes en sentit contrari transmeten aquella imatge de normalitat que comporten les vacances, en una de les eufòriques «operacions sortida» de cada estiu. Només em reconforta interiorment la idea que la meua missió en les pròximes hores serà conversar entorn de la poesia. Vocació, risc?: necessitat; un recurs de primera necessitat per protegir-se de l'erosió del dia a dia. Tota la resta és, en aquest moment, farsa, insubstancialitat. N'assumeisc l'aberrant prepotència. De sobte, entre les veus afectades dels comentaristes que han fet de Niça el monotema de les últimes hores, irromp una notícia que s'imposa a la realitat com una metàfora potent, que brilla amb llum pròpia; o, almenys, així l'entome jo. A València, la policia urbana, alertada per uns pidolaires que remenaven a dintre d'un contenidor, ha rescatat un nadó de les escombraries. La imatge em corprèn en tota la seua bellesa dramàtica. Amb tots els respectes per les prioritats socials i humanitàries, no he pogut deixar d'establir el meu paral·lelisme entre aquell ésser desvalgut, aliè a tot, emergint del ventre putrefacte de la ciutat, i la poesia, tal com jo l'entenc: una treva de llum enmig de l'univers negre; l'excepcionalitat de la flor que viu només una nit per garantir la supervivència del cactus; el plor vital d'un nadó reclamant aire entre la immundícia d'un contenidor de fem. Inevitablement, em ve al cap un poema d'Elies Barberà, titulat «Arqueologia», que recrea amb la cadència del vers una escena semblant a la que la ràdio relata, tot i que l'ésser recuperat de les escombraries siga ací una nina inert: «... l'home / del ganxo furgar i remena en la brossa, / [...] i troba en la negror del mut sarcòfag / una nina òrfena, parpella torta, / bonica com un pastisset, que el mira / poruga, i ell la cull d'aquell bressol / infecte i la carrega al carretó / d'articles de sagrada procedència / amb dolça i cerimoniosa cura.» Així el poema, menyspreat igual que la nina o el nadó, ignorat pel món en descomposició que l'ha deglutiit, batec de vida trencadissa, bell i insignificant, rebuig per a uns i consol i subsistència per a uns altres.

A la UJI, quan són les dotze del migdia, hem interromput la taula redona per dedicar un minut de silenci en record de les víctimes de Niça. Jo em disculpe interiorment per pensar-hi en el nadó. Un minut de silenci és una eternitat. Un minut de silenci, el que ja no sabem trobar entre la confusió, el brogit, el desassossec insalubre del món o la ignomínia, assumida cada vegada amb major lleugeresa. Un minut de silenci és el temps que dura, per exemple, la lectura del poema de la «nina òrfena [...], bonica com un pastisset», d'Elies Barberà. La que aquesta humanitat malalta llança a la brossa, i que després, algú que hi furgar en situació d'extrema necessitat, va i recull, en un acte d'urgent i quotidiana supervivència.

Pàgines patrocinades per la Institució de les Lletres Catalanes